

modstaa den Trang, jeg har følt ved at følge Forhandlingerne her, til at sige et Par Ord om min Stilling. Der er fra alle Sider sagt, at dette Lovforslag ikke betød stort, men der er fra Flertallets ligesom ogsaa fra Mindretallets Side viist, at man fra begge Sider lægger stor Betydning ind i det. Jeg hører nu, at den ærede Minister ikke gør det, men han har dog med megen Varme, med en Varme, der ikke saa ofte kommer frem, hvor han ikke bryder sig om, at hans Forslag forkastes, talt for dette Forslag; da han imidlertid nu selv siger, at han ikke bryder sig om det, haaber jeg, at vi faae flere Medlemmer til at være med til at forkaste det. Jeg vil ikke indlade mig paa Forslagets Historie, som den ærede Minister har talt om. Jeg tror, at dersom Regjeringen oftere vil tage Hensyn til, hvad enkelte Medlemmer i et Udvalg sige, ville vi tit være meget glade ved Regjeringen, men det er ikke altid, den gør det; den Historie, at nogle Medlemmer af Finansudvalget tidligere have udtalt sig for Ustfælgigheden af at sammendrage Universitetet med Kommunitetet, har ikke saa stor Betydning, at den skulde bringe os til at stemme for et Forslag, med Hensyn til hvilket vi have Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt. Forslagets Hensigt fra Regjeringens Side vil jeg saameget mindre tale om, fordi den høitærede Minister jo selv har erklæret, at der ingensomhelst anden Hensigt ligger for end den, der er fremsat, og dette tror jeg fuldstændigt. Altsaa, jeg vil heller ikke tale om Hensigten, men jeg vil tale om Følgerne, som denne Sammenbragning kan have, som jeg mener, at den kan have, og som jeg har hørt fremsætte, at den kan have. Efter min Opfattelse er dette meget klart. Vi gaa jo Alle ud fra, at efter Kommunitetets Fundats skulde disse Midler anvendes til den uformuende Del af Befolkningens Fremhjælp, til at den kan faae bedre Nytte og Gavn af Videnskabernes Studium og lettere danne sig til at være ligestillet med de i materiel Henseende bedre stillede Samskudsclasser, som ved egne Kræfter kunne bringe sig frem. Det forekommer mig, at denne Hensigt bedst naas ved at holde det særskilt, som det er. Blander man det nu sammen med en anden Institution, med

Universitetet, og deres Midler komme til at flyde ind i hinanden, udbiffes jo saare let den særlige Anvendelse, hvortil Kommunitetets Midler skulde offres; thi saa glemmer man efterhaanden mere og mere, at der har været en saadan særlig Oprindelse for disse Midler, saa kommer man mere og mere til deri at se en samlet Masse af Universitetets Midler, som jo ikke saaledes ville kunne siges at skulle anvendes i den uformuende Del af Befolkningens Interesse. Den ærede Ordfører sagde, at Flertallet vilde tilraade dette Forslag, fordi man skulde have en friere Benyttelse. Det er dette, jeg siger, at man vil bringe den Benyttelse for Kommunitetet, som ligger i Statutterne, og dets Anvendelse til de uformuende Classers Fremhjælpning, saaledes i Forbindelse med Universitetet, at man friere kan benytte det, altsaa kan lade være at tage Hensyn til den særlige Oprindelse. Det er affurat det Samme — kun med andre Ord — som hvad jeg har faaet ud af denne Sags Undersøgelse og Sammenhæng, at dette vil blive Følgen, og jeg kan ikke paa nogen Maade lade gjælde, at det skulde være en Sikkring, naar der staar en Linie i Flertallets Betænkning om, at man vil haabe, at Ministeren fremdeles her vil tage Hensyn til de uformuende Classer. Vi vide Alle, hvad det betyder at sige Noget i en Betænkning; om ogsaa hele Udvalget er enigt deri, vil det ikke være nogen Sikkring, men her er det ialtsald kun et Flertal, og dette Flertal har haft en Fornemmelse af, at man her var inde paa et slibrigt Gebet, og at det er nødvendigt, at vi udtale overfor Regjeringen, at vi haabe, at Ministeren, uagtet vi give langt større Frihed til Benyttelsen, alligevel vil huske paa Oprindelsen af disse Midler. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det staar i selve Lovforslaget!). Ja, det kan være. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er ganske sikkert, at det staar i Lovforslaget!). Men det er ganske sikkert, at de, som have forsvaret Flertallet, have henvist til en Sætning i Betænkningen, hvorpaa man beraaber sig, og det er dette, hvorpaa jeg svarer. Flertallet trøster sig med, at det har sat noget Saadant ind i Betænkningen, men dette, siger